

15 минути на летището тичешкомъ се отзова Папанинъ. Ние се прегърнахме другарски. Дойдоха и другитѣ трима. Срещата ни бѣ кратка. Азъ трѣбваше да бързамъ насамъ.

— Ами Черевични и Карабановъ? — запита Папанинъ. — Докато тѣ не бждатъ намѣрени, ние нѣма да напустнемъ нашия лагеръ.

— Ще бждатъ намѣрени — казахъ азъ. Сбогувахме се, и нашиятъ самолетъ се заиздига въ въздуха. Ето ни сега при васъ.

На другия день Власовъ отлетѣ рано зори и при-вечеръ се завърна заедно съ Черевични и Карабановъ. Посрещането имъ бѣ трогателно.

— Застигнати отъ гжста мъгла — разказваше Черевични — ние бѣхме принудени да кацнемъ, где завърнемъ. Кацнахме на не голѣмъ, но доста удобенъ ледникъ, който слабо се полюляваше. Тукъ ни свари нощъта. Духна силенъ вѣтръ. Самолетътъ се наведе настрана, но безъ да се повреди. Вилицата бѣ ужасна. Прекарахме една мъчителна безсънна нощъ. Сутринъта вѣтрътъ поутихна. Бѣхме страшно изморени и решихме да си отспимъ, а следъ това да пжтуваме. Деньтъ мина въ почивка. Следъ него и втората нощъ. Следния день почнахме да се готвимъ за пжтъ. Презъ нощъта моторътъ бѣше силно замръзналъ. Трѣбваше да се разгрѣе. Това, обаче, се оказа невъзможно, защото лампата за разгрѣване бѣше повредена. И тъй останахме да чакаме помощъ отъ кораба.

На 17 февруарий ледениятъ блокъ на „Мурманъ“ при сблъскване съ други, се попука и разцепи на късове. Отвори си пжтъ между ледоветѣ, и корабътъ се упжти къмъ лагера на Папанинъ. На другия день, оглеждайки съ далекогледъ пжтя, помощникътъ на капитана съгледа далечъ между ледоветѣ да се развѣва руското знаме. Тамъ бѣ лагерътъ на Папанинци.

Сутринъта на 19 февруарий „Мурманъ“, съ развѣ-